

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

12 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun, Nicolae Craiu,
Victor Burduh,

a judecat în ședința de judecată, fără citarea părților la proces, recursul ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2019, declarat de avocatul Nicolai Prepeleța și inculpatul

Chiriac Eduard XXXXXX.

Termenul de examinare,
instanța de fond: 24.11.2017 – 26.06.2018,
instanța de apel: 24.10.2018 – 13.11.2019,
instanța de recurs: 31.01.2020 – 12.05.2020.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal lărgit,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 26 iunie 2018, Chiriac Eduard a fost achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, pe motiv că ***nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.***

2. Instanța de fond ***a constatat*** că în perioada anilor 2016-2017, Chiriac E., având intenția însușirii ilegale a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea sa, din interes material, locuind în gospodăria situată în XXXXXX, XXXXXX, donată de către Ghilescu P., conform contractului de donație din 08.06.2016, care a lăsat în administrarea lui Chiriac E., ca urmare a înțelegerii verbale, automobilul „Moscvici 408”, n.î. XXXXXX la prețul de 10.000 lei, o remorcă de la automobil la prețul de 5000 lei și o moară la prețul de 1000 lei, iar ultimul în luna februarie 2017 a vândut automobilul „Moscvici 408”, ilegal însușind mijloacele bănești, remorca pentru automobil și moara, prin ce i-a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 16.000 lei.

Acțiunile inculpatului au fost calificate în cadrul urmăririi penale în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a

bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina.

Totodată, probele administrate denotă că în acțiunile inculpatului *lipsesc elementele componente de infracțiune* prevăzute de art. 191 alin. (2) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane încredințate în administrarea vinovatului cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

Astfel, se atestă camuflarea intenționată a conținutului tranzacției efectuate de părți, la materialele cauzei fiind prezent un contract de donație, înregistrat notarial la 18.06.2016, ambele părți indicând, de fapt, asupra unui contract de vânzare-cumpărare, partea vătămată confirmând primirea sumei de 8000 euro ca rezultat al tranzacției camuflate.

Prin urmare, fiind stabilit că vinovăția inculpatului nu a fost confirmată prin probe pertinente și concludente, *lipsind latura obiectivă a infracțiunii* incriminate în acțiunile inculpatului și, deoarece sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri, iar dubiile în probarea învinuirii urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului, ultimul urmează a fi achitat de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute la art. 191 alin. (2) Cod penal, din motiv că *nu s-a constatat existența faptei infracțiunii*, relațiile părților având un caracter limitat de cadrul normativ civil.

3. Procurorul în Procuratura raionului Drochia, Diana Turenco, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 191 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 1350 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de gestionarea bunurilor pe un termen de 4 ani, cu încasarea în beneficiul părții vătămate a prejudiciului material în sumă de 10.000 lei și a celui moral în mărime de 5000 lei.

Apelanta a invocat că sentința este ilegală, deoarece instanța de fond nu a stabilit just circumstanțele cauzei și, în prezența probelor care dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, incorect și neîntemeiat l-a achitat.

În apelul suplimentar declarat a solicitat rectificarea erorii din sentința adoptată, cu dispunerea menținerii sechestrului asupra bunurilor inculpatului.

Ori, la 22.11.2017, acuzarea a înaintat un demers privind aplicarea sechestrului asupra bunurilor inculpatului, iar în partea dispozitivă a sentinței pronunțate, instanța de fond nu s-a expus asupra sechestrului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2019, apelul a fost admis, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Chiriac Eduard a fost condamnat în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, la amendă în mărime de 1000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita o anumită activitate legată de gestionarea bunurilor pe un termen de 2 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Ghilescu P. prejudiciul material în sumă de 10.000 lei.

Instanța de apel ***a constatat*** că în perioada anilor 2016-2017, inculpatul Chiriac E., având intenția însușirii ilegale a bunurilor altei persoane ***încredințate în administrarea sa***, din interes material, locuind în gospodăria situată în XXXXXX XXXXXX, donată de către Ghilescu P., conform contractului de donație din 08.06.2016, care ***a lăsat în administrarea*** lui Chiriac E., ca urmare a înțelegerii verbale, automobilul „Moscvici 408”, n.î. XXXXXX la prețul de 10.000 lei, o remorcă de la automobil la prețul de 5000 lei și o moară la prețul de 1000 lei, unde ultimul în luna februarie 2017 ***a vândut automobilul „Moscvici 408”, ilegal însușind mijloacele bănești, remorca pentru automobil și moara, prin ce i-a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 16.000 lei.***

Instanța de apel a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina, declarând că partea vătămată i-a vândut casa, loturile, spunând că-i lasă și mașina, moara, remorca. Însă, după ce au fost întocmite actele, a venit de mai multe ori să-și ia lucrurile, a înstrăinat lotul de pământ. A chemat poliția, deoarece partea vătămată făcea scandal. Nu cunoaște ce este indicat în contract, el doar a semnat. Mașina a rămas în gospodărie, fiind ruginită, a dat-o la fier uzat, deoarece ocupa loc. Partea vătămată nu era sigură că va lua lucrurile din casă - dulap, pat, confirmând că nu va lua nici mașina și remorca. Ulterior, a luat remorca și moara, iar pentru restul lucrurilor el a achitat.

Totodată, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate, adică:

declarațiile părții vătămate Ghilescu P., că inculpatul i-a achitat pentru casă suma de 165.000 lei. Cheile de la garaj au rămas în casă. Ulterior, când a mers să ia lucrurile, inculpatul a chemat poliția. Au convenit să încheie un contract de donație la notar, însă a primit bani. Toate lucrurile care au fost în gospodărie au rămas acolo. Automobilul a rămas în gospodărie. Din vânzarea casei a primit 165.000 lei, care i-au fost achitați în trei rate. Inculpatul a vândut toate bunurile care se aflau în gospodărie. Ulterior a aflat că mașina a fost vândută la fier uzat. La notar a mers în iunie și au perfectat toate actele legal. S-au înțeles că lucrurile le va lua după posibilitate. Din iunie până în august, a fost singură și a luat făină din sac, din gospodărie. Nu a luat mașina, deoarece nu poate conduce, iar soțul avea probleme de sănătate. Nu a apelat la alți oamenii să îi ajute să ia mașina;

declarațiile martorului Ghilescu I., că i-a vândut inculpatului casa, dar a fost întocmit un contractul de donație. I-a vândut casa, beciul, garajul, 18 ari de pământ, 12 ari de viță de vie, 16 copaci de nuci. Mașina „Moscvici”, după vânzarea casei, a rămas în garajul noului proprietar. A fost în imposibilitate să o ia, deoarece a fost internat în spital. În gospodăria vândută au mai rămas toate bunurile;

declarațiile martorului Nedelcu Z., că inculpatul a achitat părții vătămate suma de 8000 euro și au trecut să locuiască în gospodărie. În curte era o moară și o mașină. Toate bunurile au fost incluse în suma de 8000 euro. Inculpatul a restituit moara lui Ghilescu P., iar mașina a dat-o la fier vechi. După ce a vândut casa, Ghilescu venea și mai lua câte ceva din gospodărie;

declarațiile martorului Gheorghîța S., că inculpatul a cumpărat casa de la Ghilescu P. Aceasta a vândut casa și a lăsat totul în gospodărie, inclusiv mașina. El

a cumpărat mașina de la inculpat, fără acte. Mașina era în stare rea și a dat-o la fier uzat;

- procesul-verbal de confirmare;
- comunicare telefonică la Inspectoratul de Poliție Drochia;
- plângerea părții vătămate Ghilescu P.;
- procesul-verbal de cercetare la fața locului, inclusiv foto tabel;
- plângerea părții vătămate Ghilescu P. adresată procurorului;
- explicațiile părții vătămate Ghilescu P.;
- ordonanța de ridicare de la notarul public;
- procesul-verbal de ridicare;
- contractul de donație din 08.06.2016;
- certIFICATELE de înmatriculare a automobilului;
- procesul-verbal de examinare a remorcii;
- procesul-verbal de examinare a moarei de prelucrare a cerealelor;
- ordonanță de recunoaștere în calitate de corp delict;
- extras de la Oficiul Cadastral fiind bunuri înregistrate.

Astfel, instanța de apel a încadrat acțiunile inculpatul în baza art. 191 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca delapidarea averii străine, adică însușirea ilegală a bunurilor altei persoane, încredințate în administrarea vinovatului, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

5. Avocatul Nicolai Prepeleța și inculpatul au declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurenții au invocat că vinovăția inculpatului este constatată eronat ori, fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, soluția privind vinovăția acestuia nefiind motivată.

Probele acuzării pe care instanța de apel și-a fondat soluția nu demonstrează vinovăția inculpatului în săvârșirea faptelor incriminate, instanța de apel neglijând totalmente argumentele apărării.

Mai mult, instanța de apel invocă declarațiile martorilor Nedelcu Z., Rogac R. și Gheorghită S., potrivit căror partea vătămată, în urma înstrăinării imobilului, a declarat că lasă inculpatului tot ce se află în gospodărie, inclusiv automobilul „Moscvici 408”.

În același timp, între inculpat și partea vătămată nu au existat careva relații de serviciu, pentru a fi determinată existența încredințării bunului din litigiu.

Ori, pentru delapidarea averii străine este caracteristic faptul că poate fi săvârșită numai de un funcționar sau de un alt salariat, care gestionează sau administrează bunurile din avutul proprietarului.

Potrivit pct. 11 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție din 06.06.1992, ca delapidare a averii străine trebuie calificate acțiunile persoanelor care, conform funcțiilor lor de răspundere, rapoartelor contractuale sau însărcinării speciale a proprietarului înfăptuiesc în privința bunurilor încredințate împuternicirile de dispunere, administrare, transportare sau păstrare (depozitor, expeditor, casier etc.). De obicei, cu aceste persoane proprietarul încheie contracte de răspundere materială deplină pentru averea încredințată.

Deci, inculpatul nu poate fi subiect al infracțiunii incriminate, deoarece între el și partea vătămată nu există rapoarte contractuale sau însărcinări speciale privind

gestionarea bunului mobil – automobilul. Acest automobil nu a fost lăsat inculpatului în administrare sau păstrare, pentru ca acesta, în virtutea calității obținute, să-l însușească.

Pe lângă aceasta, instanța de apel a indicat că latura obiectivă a infracțiunii se caracterizează prin acțiuni concrete, și anume, că Ghilescu I. dispunea de dreptul de proprietate asupra mașinii și remorcii, fapt probat prin copia permisului de conducere pe numele lui Ghilescu I. asupra automobilului „Moscvici” și a contractului de donație, potrivit căruia au fost specificate bunurile transmise inculpatului.

Însă, învinuirea înaintată se combate prin faptul că în calitate de proprietar al automobilului este recunoscut Ghilescu I., care are calitate de martor în cadrul dosarului, iar dreptul acestuia de proprietate se atestă prin copia permisului de conducere, care nu este act de proprietate asupra mijlocului de transport și nu poate înlocui certificatul de înmatriculare al automobilului.

6. Judecând recursul ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și argumentelor invocate, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, când motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, când acesta este expus neclar. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs este în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația inculpatului.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect, Colegiul penal lărgit atestă că instanțele de fond și de apel au comis următoarele erori de drept.

În primul rând, potrivit art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. În conformitate cu art. 394 alin. (1) pct. 1), alin. (3) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii. Partea descriptivă a sentinței de achitare trebuie să cuprindă indicarea învinuirii pe baza căreia cauza în privința învinuitului a fost trimisă în judecată, enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, descrierea circumstanțelor cauzei constatate de instanța de judecată și enunțarea temeiurilor pentru achitarea inculpatului, cu indicarea motivelor pentru care instanța respinge probele aduse în sprijinul acuzării. Nu se admite introducerea în sentința de achitare a unor formulări ce ar pune la îndoială nevinovăția celui achitat.

În corespundere cu jurisprudența națională, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea

formulărilor inexacte (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005 privind sentința judecătorească, pct. 3., 39., 41.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit descriptivului și dispozitivului sentinței, instanța de fond (*pct. 1., 2. din decizie*):

a) în descriptiv a descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii – elemente proprii unei sentințe de condamnare.

Însă, în dispozitiv s-a contrazis dispunând achitarea inculpatului;

b) a constatat în descriptiv mai multe motive de achitare, care se contrazic reciproc și generează diferite consecințe juridice, cum ar fi că: *„în acțiunile inculpatului lipsesc elementele componente de infracțiune prevăzute de art. 191 alin. (2) Cod penal..., vinovăția inculpatului nu a fost confirmată lipsind latura obiectivă a infracțiunii..., ultimul urmează a fi din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”*.

Totodată, în dispozitiv a dispus divergent că inculpatul este achitat pe motiv că: *„nu s-a constatat existența faptei infracțiunii”*;

Astfel, prima instanță nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii.

În al doilea rând, conform art. 414 alin. (1) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, nefiind în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal. Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță. Conform art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. În corespundere cu art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 1) - 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni. În corespundere cu art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminală, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe. Conform art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, judecând apelul declarat împotriva

sentinței de achitare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinutului prezent, precum și a martorilor acuzării solicitați de părți. Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. Potrivit art. 395 alin. (1) pct. 3), alin. (3) Cod de procedură penală, în dispozitivul sentinței de condamnare trebuie să fie arătate categoria și mărimea pedepsei aplicate inculpatului. În toate cazurile, pedeapsa trebuie să fie precizată astfel încât la executarea sentinței să nu apară nici un fel de îndoieli cu privire la categoria și mărimea pedepsei stabilite de instanța de judecată. În corespundere cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări, Chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel sunt dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei (*Hotărârea Plenului CSJ a RM din 12.12.2005, nr.22 Cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel*).

Însă, instanța de apel, nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate, deoarece, întemeiat casând sentința și rejudecând cauza potrivit regulilor generale, conform descriptivului deciziei atacate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a urmărit regulile prescrise în art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, deoarece nu a elucidat chestiunea privind martorii acuzării, declarațiile căror constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului, și nu i-a adiat din nou;

b) doar a trecut în revistă dovezile administrate, dar, fără a descrie esența și utilitatea probelor scrise, nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete și esențiale, de fapt și de drept, invocate în rechizitoriu, neindicând motivele pentru care a respins versiunile și probele apărării.

Mai mult, și-a fondat soluția de condamnare, neclar și divergent, și pe declarațiile martorilor Nedelcu Z. și Gheorghită S., considerate de apărare ca probe care confirmă nevinovăția inculpatului, deoarece au relatat că: *„inculpatul a achitat părții vătămate suma de 8000 euro și au trecut să locuiască în gospodărie. În curte era o moară și o mașină. Toate bunurile au fost incluse în suma de 8000 euro. Inculpatul a restituit moara lui Ghilescu P., iar mașina a dat-o la fier vechi..., inculpatul a cumpărat casa de la Ghilescu P. Aceasta a vândut casa și a lăsat totul în gospodărie, inclusiv mașina. El a cumpărat mașina de la inculpat, fără acte. Mașina era în stare rea și a dat-o la fier uzat”*.

Ori, aprecierea completă și justă a probelor trebuie să se întemeieze pe o analiză minuțioasă a materialului probator și apoi pe o sinteză a evaluărilor făcute.

Analiza probelor presupune examinarea fiecărui element probatoriu în parte, pentru a se înlătura tot ce nu are legătură cu cauza, tot ce este vag și nesigur. În cadrul operației de sinteză, probele sunt examinate în ansamblul lor, confirmându-se unele pe altele și ducând la o concluzie univocă, ce trebuie să fie reflectată în soluția dată cauzei, care urmează a fi motivată astfel încât raționamentele ce au stat la baza aprecierii probelor să poată fi supuse controlului judiciar;

c) în raport cu limitele învinuirii: *„în perioada anilor 2016-2017, inculpatul Chiriac E., având intenția însușirii ilegale a bunurilor altei persoane **încredințate în administrarea sa**, din interes material, locuind în gospodăria situată în XXXXXX XXXXXX, donată de către Ghilescu P., conform contractului de donație din 08.06.2016, care a lăsat în administrarea lui Chiriac E., ca urmare a înțelegerii verbale, automobilul „Moscvici 408”, n.î. XXXXXX la prețul de 10.000 lei, o remorcă de la automobil la prețul de 5000 lei și o moară la prețul de 1000 lei, unde ultimul în luna februarie 2017 a vândut automobilul „Moscvici 408”, ilegal însușind mijloacele bănești, remorca pentru automobil și moara, prin ce i-a cauzat părții vătămate un prejudiciu material considerabil, în sumă totală de 16.000 lei”*, nu a elucidat dacă partea vătămată Ghilescu P. este proprietara automobilului, remorcii și a morii, care este mecanismul și esența de *încredințare în administrarea* inculpatului a acestor bunuri, cât și a *lăsării în administrarea* lui a bunurilor menționate, care *sunt mijloacele bănești însușite* în consecința vânzării automobilului și, totodată, care este mecanismul de însușire a remorcii și moarei;

d) și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi cele de la f.d. 128-129;

e) în dispozitiv a aplicat inculpatului o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 1000 unități convenționale, dar fără a indica suma concretă raportată la mărimea unității convenționale valabilă la data comiterii infracțiunii, astfel încât la executarea sentinței să nu apară nici un fel de îndoieli cu privire la categoria și mărimea pedepsei stabilite de instanța de judecată.

Împrejurările expuse atestă în mod lucid că instanțele de fond și de apel nu au judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece au adoptat hotărâri care nu cuprind motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazicând dispozitivul hotărârii, acesta fiind expus neclar, și că recursul ordinar este întemeiat.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, instanța de recurs casează total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Dat fiind că încălcările normelor procedurale specificate, comise de către instanțele de fond și de apel, constituie erori de drept prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și care nu pot fi corectate de către instanța de recurs, se impune soluția admiterii recursului declarat, casării totale a deciziei contestate, și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să țină cont de împrejurările expuse, să înlăture erorile menționate, să judece cauza în strictă conformitate cu legea, să adopte o hotărâre legală și întemeiată.

7. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

admite recursul ordinar declarat de avocatul Nicolai Prepelița și inculpatul Chiriac Eduard XXX, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2019, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 29 mai 2020.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

Nicolae Craiu

Victor Burduh